

at den Form, hvori Forslaget om „Lige Løn“ var trumfet igennem, var et *Forræderi mod Hjemmene og Børnene*. Dersom Borgmester K. og hans Meningsfæller — bl. a. Kommunaldirektøren paa Frederiksberg — nu havde haft Magt til at faa deres Vilje ført igennem og dermed Princippet om Forsørgerstøtte anerkendt af Stat og Kommune som *Arbejdsgivere*, kunde man da ikke med Sikkerhed have ventet ét af to: enten en Protest fra Landets øvrige Borgere mod at gennemføre *Forsørgerstøtte* til offentlig ansatte Funktionærer, mens samtlige Landets øvrige trængende Familieforsørgere blev ladet i Stikken? eller et Krav om, at det samme Lønningsprincip skulde gennemføres paa alle det fri Erhvervslivs Omraader?

Man hævder, at det er uretfærdigt og i *Strid med Samfundets Interesser*, at Familieforsørgerne trykkes ned i et lavere økonomisk Niveau end den ugifte, men hævder man dette, saa maa man dog mene, at dette maa gælde alle Familieforsørgere og ikke blot de offentlig ansatte. Med andre Ord — vil man hævde, at det ikke er en *privat Sag*, hvorvidt og hvorledes man kan underholde og ernære den Kone, man har giftet sig med eller de Børn, man har sat i Verden, men at dette paatvinger sig almen Opmærksomhed og kræver Samfundets Interesse og økonomiske Meddelagtighed, saa maa dette dog være et almen-gyldigt Krav; ingen kan dog mene, at offentlig ansatte Personers Familieforhold er af en særlig Art og har mere Krav paa Samfundets Interesse end alle andres. Naar man da mener, at Stat og Kommune i sine Lønningslove — altsaa som Arbejdsgivere — skulde have taget særligt Hensyn til Familieforsørgerne, saa maa Konsekvensen blive, at man ogsaa fandt det ønskeligt og paakrævet, at private Arbejdsgivere i deres Lønftaler eller Lønoverenskomster tog saadanne Hensyn. Jeg tror ikke dette vilde være heldigt — det vilde meget let bevirke, at *Familieforsørgerne* som den dyrere Arbejdskraft vilde blive stillet ugunstigere i Konkurrencen end den ugifte, og Bestemmelsen saaledes modvirke sit eget Formaal. Og hvorledes vilde Forholdet blive for alle de Familieforsørgere, der ikke er i andres Brød, men i et frit Erhverv — som Købmænd, Landmænd, Detailhandlere o. s. v. — skulde tjene Livsophold til Familien? Vilde man mene, at Familieforsørgeren kunde tage mere for sine Varer end den ugifte?

Se; alle disse Overvejelser førte til, at vi skilte de to Ting ud fra hinanden og indsaa, at Lønningslove og Lønningsbestemmelser, det var ét, Hensynet til Familieforsørgeren noget ganske andet.

Derfor rejste vi ikke Kravet om Forsørgertillæget i Tilknytning til Lønningslovene — og var dette blevet gennemført, saa havde vi følt os forpligtet til umiddelbart efter at rejse Krav om; at samme Hensyn vistes Landets øvrige Borgere. Det er vel forstaaeligt, at Hr. Kaper som Skoleborgmester og Hr. W. som Kommunal-Direktør med særlig Forkærlighed antager sig Lærernes og øvrige Kommunefunktionærers Interesser, men D. K., der har den Opgave saa vidt muligt at varetage alle Kvinders berettigede Interesser, vi kan ikke antage os et saadant lille Speciale. Vi føler os forpligtede til i et saa betydnings-

fuldt og samfundsvigtigt Spørgsmaal at finde og hævde et Standpunkt, der har almen-gyldig Berettigelse. Derfor har vi rejst Spørgsmaalet: „Hvorledes bør Staten støtte Hjemmene og Familieforsørgerne,“ og derfor har vi formaaet Hr. Landstingsmand Steincke til at fremlægge sit Syn paa denne Sag. Det er ikke første Gang, Hr. S. taler om dette Emne i D. K.; paa vort Fællesmøde i Sommeren 1918 var dette Punkt paa vor Dagsorden med Hr. Steincke som Indleder. Hans Udtalelser vakte den største Interesse og Opmærksomhed indenfor vor Organisation og har siden været Genstand for et Udvalgsarbejde indenfor vor Fællesstyrelse, og vi har ønsket atter nu at bringe Spørgsmaalet frem til offentlig Diskussion for at vække Interesse for det i videre Kredse.

At Ligelønsprincipets Gennemførelse skulde have forringet Familieforsørgerenes økonomiske Kaar, kan vi ikke anerkende. Det har *altid* været saaledes, at den ugifte enlige Person var bedre stillet end Familieforsørgeren med Børn paa den samme Løn eller med de samme Indtægter, og det at ca. 4000 Kvinder, hvoriblandt et stort Antal Familieforsørgere, nu har faaet gennemsnitligt 5—600 Kr. mere om Aaret, end hvis den tidligere Tilstand med ulige Løn for Mænd og Kvinder var blevet opretholdt, kan selvsagt ikke have været medvirkende til at fremkalde den nuværende økonomiske Misère — kan ikke i nogen nævneværdig Grad have bragt Forskydning i dette Forhold til Skade for Familieforsørgerne. Det er en tendentiøs Paastand at ville hævde noget saadant.

Lige saa tendentiøs — ja, næsten utroligt — er det, at ansvarlige Politikere — Kommunalpolitikere — virkelig tør paastaa, at det at ca. 4000 Kvinder, hvoraf de 3500 er Lærerinder, d. v. s. 1 Procent — i nogle faa Maaneder har faaet udbetalt gennemsnitligt ca. 50 Kr. mere om Maaneden end de ellers vilde have faaet — væsentlig har bidraget til at fremkalde den økonomiske Misère, vi befinder os i eller fremkaldt den overvældende Forøgelse af vort Luk-susforbrug og Vareimport, som ellers kunde være sparet.

Dette kan i Virkeligheden ikke gøres til Genstand for nogen alvorlig Diskussion; derimod kan Spørgsmaalet om, hvorvidt den Forpligtelse, man ifølge Loven har til at forsørge de Børn, man har sat i Verden, og de Udgifter, der er forbundne hermed, skal bæres af andre end de paagældende selv, bl. a. ogsaa af alle de Personer, der ikke har sat Børn i Verden; med andre Ord, om Samfundet har en Interesse i at støtte Familieforsørgerne — dette er vel en alvorlig Diskussion værd, og dette Spørgsmaal er det, Hr. Landstingsmand Steincke nu vil tale om.

Denne Tale efterfulgtes af Landstingsmand Steinckes Foredrag: „Hvorledes skal Staten komme Familieforsørgeren til Hjælp?“, hvilket Foredrag vil være D. K.s Medlemmer bekendt fra tidligere Referater her i Bladet.

Efter Indledernes Taler fulgte en længere Diskussion, hvis Indhold vi af Pladshensyn maa afholde os fra at omtale.